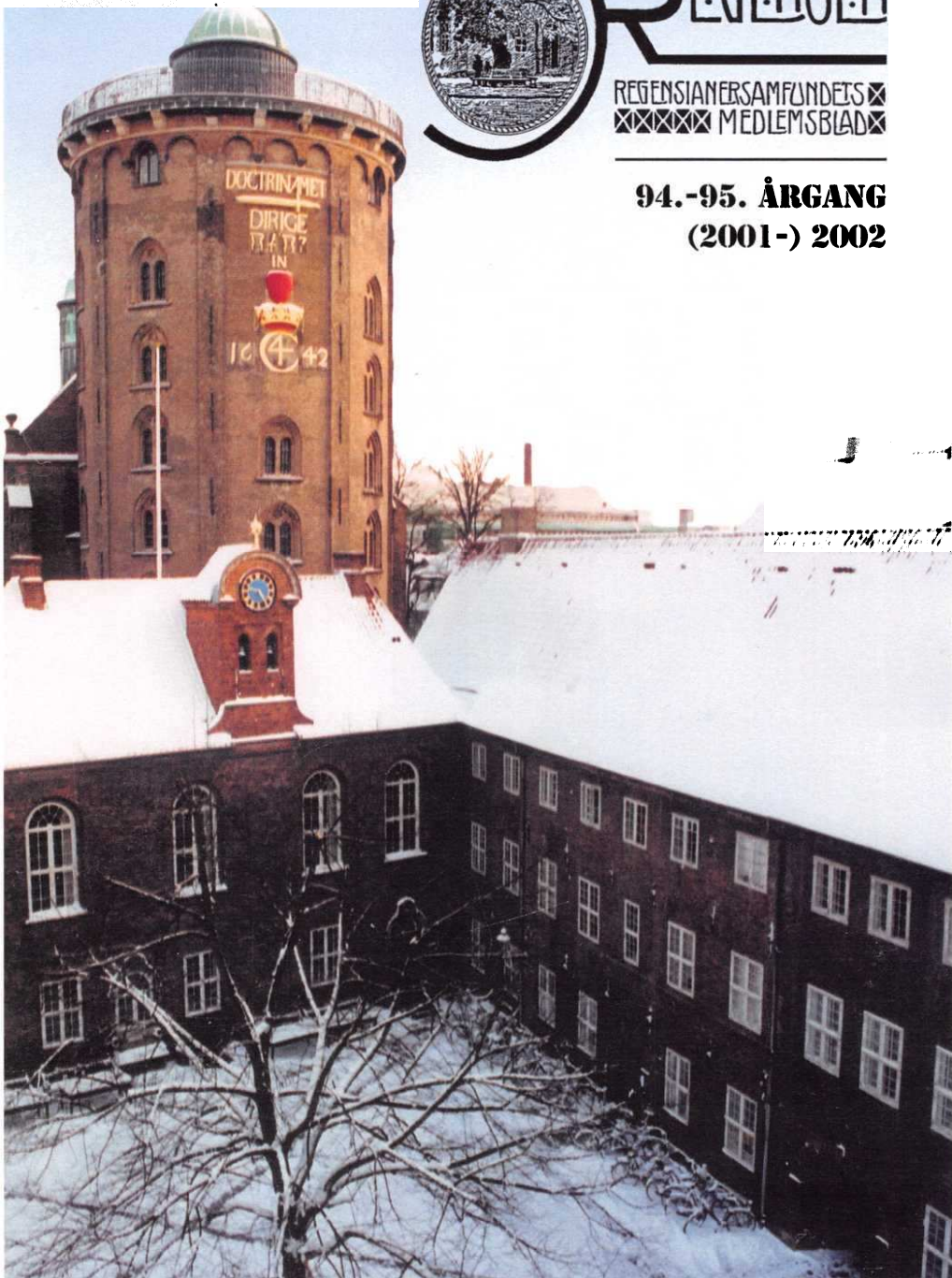

REGENSEN

REGENSIANERSAMFUNDETS
MEDLEMSBLAD

**94.-95. ÅRGANG
(2001-) 2002**

ORDINÆR GENERALFORSAMLING 2001

i Regensianersamfundet
holdes på Collegium Domus Regiæ
fredag d. 30. november kl. 18.30 i biblioteket

DAGSORDEN

1. Valg af dirigent
2. Formanden aflægger beretning
3. Kassereren fremlægger revideret regnskab
4. Revisorerne afgiver betænkning
5. Valg af formand
6. Valg af kasserer
7. Valg af fem bestyrelsesmedlemmer
8. Valg af to revisorer
9. Eventuelt

Generalforsamlingens deltagere vil derefter samles om den
af kassereren kreerede menu, der består af

FORRET: Á la surprise „01“

HOVEDRET: Á la surprise „01“

DESSERT: Á la surprise „01“

Hertil serveres passende vine, i passende tempo og i passende mængder.

Under revydirektørens sikre ledelse vil vi, støttet af musikdirektøren,
se og høre nogle af Regensrevyens fremragende numre.

TILMELDING: til kassererens kontor senest 28. november
til INGE FROST 33 12 45 22 – eller e-post if@qslaw.com

PRIS: 200 kr (inkl. de festlige revynumre – betaling ved middagen).

Hvis intet navn er angivet under en artikel, er det redaktøren, der er forfatteren.
Det samme gælder fotos.

Generalforsamlingen 2000

Ved ihærdig propaganderen var det 24. november lykkedes formanden at hidkalde det formidable antal af 84 døde og levende regensianere til aftenens begivenhed, der startede 18.30. Hans Jakob Andersen fra Kolding havde indfundet sig i god tid og fik følgelig af formanden pålæg om at være referent, og HJA skriver;

Hvis formandens lobby-virksomhed fortsætter uhæmmet, vil det om få år betyde, at biblioteket bliver for lille.

Helge Fosgaard blev valgt til dirigent. Efter at have konstateret generalforsamlingen lovligt indkaldt fik formanden ordet med henblik på

Formandens beretning

Hans Jørgen Steenberg fortalte om den betydelige aktivitet, der havde været i samfundet med årets sommerudflugt i oktober som højdepunkt. Davids Samling var målet, og de fremmødte blev kyndigt vist rundt af **Mette Korsholm**. Tidligere har der været en betydelig variation i antallet af medlemmer og fremmødte til generalforsamlingen, men an-

tallet er steget betydeligt i år. Tilstrømningen har været så stor, at Regensens beholdning af porcelæn ikke slår til, og det har været nødvendigt at indkøbe for 5.000 kroner til brug ved kommende generalforsamlinger.

Formanden gav herefter ordet til **Camilla Sløk**, der står for samfundets hjemmeside.

Aktiviteten på hjemmesiden har været stor med besøg fra de fleste kontinenter med undtagelse af Afrika. I november besøgte således 191 hjemmesiden, hvoraf en betydelig del den 23 november.

Teide tryllede endnu engang med tallene

En deltager manglede henvisning til <http://www.regsianersamfundet.dk> i medlemsbladet. Formanden lovede, at den ville komme med næste gang, og at den i øvrigt stod i det tidligere nummer af bladet.

Den pligtopfyldende jyske referent

Kassererens beretning

Mindede mest om en pantomime, idet **Henrik Teide** ustandseligt måtte stille sig i positur for at forhindre John Idorn i med sit kamera, at indfange ham i de sædvanlige komiske situationer. Ind imellem blev tilhørerne delagtiggjort i et overskud på 424 kroner, en balance på 36.000 kroner og en formue på 346.000 kroner. Kassereren glædede sig

Bøggilds knivskarpe dissekering af tallene gik enhver tilstedeværende til hjertet

i øvrigt over, at næste års regnskab formentlig ville udvise et betydeligt underskud på grund af tilstrømningen af nye medlemmer.

Revisoren, **Peter Bøggild**, havde haft besvær med at indfange kassereren. Da det lykkedes, fandtes regnskabet i orden, (det er Henrik Teides sekretær, der står for den praktiske del af regnskabet).

Samfundets bestyrelse, der i fuld styrke er - fra venstre - Mette Korsholm, Henrik Teide, Peter Bøggild, Karsten Knudsen, formand Steenberg, Bodil Stenvang og Camilla Sløk. Bagest redaktøren

Fuld nydelse af et af middagens højdepunkter: Præsentation af nogle af revyens bedste numre

Valget til bestyrelsen

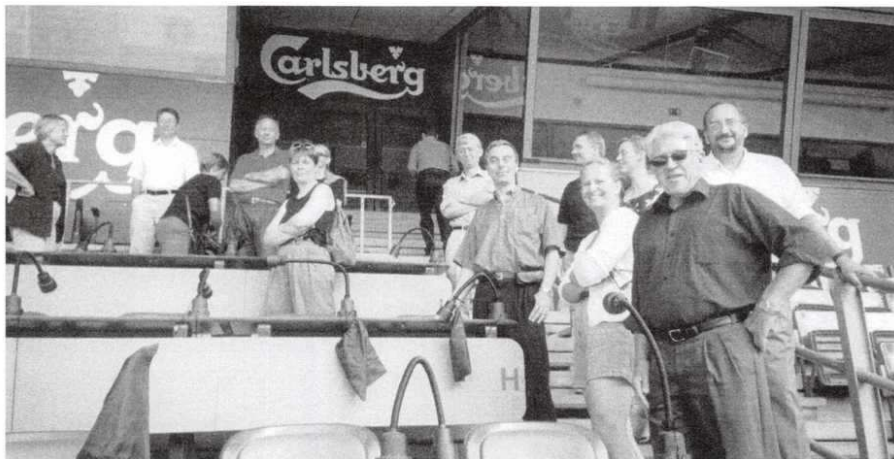
Alle ønskede og blev genvalgt.

Under eventuelt overrakte pensioneret overlæge **Immanuel Bitch Larsen** et eksemplar af sine erindringer "Beretninger fra en afrikafarer" til samfundet.

På forespørgsel blev det oplyst, at der fortsat arbejdes videre med en CDR nål til knaphullet.

*Ærbødigst
Hans Jakob Andersen*

Sommerturen i Parken 25. august 2001

Helt i overensstemmelse med forholdene blev medlemmerne placeret på VIP-tribunen ikke langt fra, hvor pressen sidder. Det er denne side af banen, der i sin tid hed hockeybanen, fordi man fra trætribunerne (med tipskuponen på hver side af uret) kikkede ned på hockeybanen, hvis plads nu optages af skøjtehallen. (foto Henrik Teide)

Efter en del seriøse overvejelser bestemte vi os for at højne medlemmernes kulturelle niveau udi sportens verden. Valget stod mellem Brøndby og FCK. Ud fra nærhedsprincippet bestemte vi os for FCK.

Vi mødtes i Parken klokken 11.00 med vores rundviser Kaj Munk (ikke ham der præsten, I ved), som netop var gået på efterløn efter mange år i Parkens og fodboldens verden. Kaj Munk viste sig at være særdeles underholdende.

Vi besøgte plænen, som passes med rettidig omhu. Vi måtte endog ikke gå på den, af frygt for at der skulle være ukruttsspore på vores sko.

Vi så nogle af de 80 barer der findes i Parken og hvordan man tilslutter tankvogne med 25000 liter fadøl ad gangen. Det mest spændende var Kaj Munks beskrivelse af, hvordan personalet drak de 3000 liter, der er tilbage i rørene efter hvert arrangement.

Vi besigtigede i hurtig rækkefølge:

Det nye tag, der kan rulles på iløbet af 35 minutter. Det må dog ikke være på under fodboldkampe, idet der så bliver tale om indendørs fodbold.

Kronprinsens stol på tribunen. Hans mor havde bedt om en ganske almindelig stol til ham.

Udskiftningsbænken. Det lykkedes at få alle til at sidde på landsholdets udskiftningsbænk, så der kunne tages et gruppebillede med kassererens medbragte kamera.

Konferencerummene, der er udsmykket med kunst, blandt andet Carlsberg plakater.

Vi fik en uddybende gennemgang af landsholdets omklædningslokale, herunder en beskrivelse af hvordan det foregår, når der er koncertarrangementer i

Parken. Store stjerner som Michael Jackson og Whitney Houston medbringer containere fyldt med privat habengut, som opsættes i disse rum.

Alt i alt en meget morsom rundvisning, der sluttede efter knap halvanden time.

Efterfølgende var der frokost i Parkens Sportscafe med smørrebrød og fadøl.

formanden

Med Teide-kameraet fik Kaj Munk anbragt Regensens hold på en af de bænke, fodboldholdene sidder på. Idrætsparkens fodboldbane (som den formelt hed) blev indviet d. 25. maj 1911, og i løbet af 80 år blev der spillet 233 landskampe. Den sidste kamp - 14. november 1990 - var en kvalifikationskamp til EM 1992, som Jugoslavien vandt med 2-0. Men så kom borgerkrigen i Jugoslavien, dets landshold blev udelukket, Danmark kom med på afbud og vandt EM. Den ny bane - Parken - blev indviet lige efter EM 1992 med en kamp mod Tyskland

I begyndelsen fandtes kun en reel tribunebygning. Den var ved P.H.Lings allé (hvor Nissan-tribunen er). I 1922 kom "Cementen" ved Øster allé, i 1935 tribunen (den billige langside) ved B. 93 (det er nu Fredgård tribunen) og i 1938 blev Hockeybanen færdig. Der har været 52.000 til en kamp (mod Brasilien i maj 1960), men de 10.000 så ingenting. Tilskuerkapaciteten er nu 41.782. Anlægget ejes af FCK, men i Magistratens fjerde afdeling kender man kun området som matrikel 4376 af Københavns Udenbys Klædebo Kvarter.

Regensen i bredformat

Klokkerberetning for efterårssemestret 2000

Iført få men forventningsfulde pailletter, en hovedpragt, der udfordrede nabo-tårnets højde og en dekadent leg med krop og køn gjorde juleballets midnatsgæst sin entre i Store sal. I et overdådigt show fik disco, drag og showgirls rejst taget på den stolte Regens. Som ekstranummer og endelige triumf fremdrog den pailletklædte mand årets sangblad, som indeholdt den endnu ikke afsungne Se Venedig og dø... men mere om det senere, tillad os at springe tilbage i tiden.

På valgløfter om yderpolerne ”dekadente fester” og ”mere faglig vidensdeling”, og med det udtalte ønske om at være klokkere for netop den Regens, som var blevet et varmere sted at være, blev undertegnede valgt med foreningerne Uglen og PIP i ryggen. Efter uhørt politisk splid og intrigant korridorsnak, besluttede vi at overbevise de sidste tvivlere med en simpel tekst over Lone Kellermanns berømte vise afsunget på det afgørende øjeblik i store sal. Og folkeligheden havde sandelig fæller på Regensen.

Venetiansk maskebal

Så meget desto mere interessant blev det, da indflytterne valgte at holde indflytterfest over temaet Venetiansk Maskebal, hvor den indre rokokko-dekadence kunne slippes løs til lyden af overstadig Amadeus-latter og rislen fra fontænen, der i dagens anledning sprøjtede med dybrød vin. Endnu engang fik sangen om italiensk måneskin sin berettigelse, nu med den rigtige tekst. Så kom revyen, fantastisk iscenesat af de fremragende revydirektører **Andreas Knudsen** og **Niels Bundgaard**, der med

åbningsnummeret som postmoderne åndssnobber udi volapykken fik sat ild under showet. Fik vi nævnt at Kellermanns vise på diktatorisk vis også her var på sangarket? – for den simple grund alene, at den er et festligt indspark. Maden var aldeles fornem; Jens Hjortkær var chefkok for de gule ærter og havde desuden taget røven på klokkerne ved pludseligt at annoncere, at indflytterne skam også havde lavet pandekager til hele bundtet. Desuden havde det helt eminente hold af indflyttere mere styr på maden end noget andet indflytterhold til dato. De bestemte suverænt og havde forbavsende overblik, også når klokkerne tabte tråden i forvirringen. Man kunne simpelthen ikke have ønsket sig dem bedre.

Hidtil største generationsskifte med 30 ny regensianere

Måske skal dette også ses i lyset af antallet af indflyttere. Semesteret var nemlig ekstraordinært i den forstand, at tredivenye regensianere flyttede ind. Lizzie Jensen fra Københavns Universitet talte om det største generationsskifte, hun

har været vidne til. Og klokkerne stod tilbage med et presserende problem: Kun halvdelen af Regensen var i forening, og skulle dette bærende element ikke gå tabt, måtte der en stor indsats til, hvilket udmøntede sig i intensive samtaler med indflytterne, utallige kop- per indflytterthe i Provsteboligen og ikke mindst forsøg på opråb til foreningerne.

Kulturarv, Kant og Kierkegaard

Første del af valgløfterne var forsøgt indfriet. Festerne syntes at have svung og stjerner. Samtidig var ønsket om et *bredformat på Regensen* blevet mærkesag såvel i indhold som i klokke-layout. Det lå os på sinde, at Regensen ikke skal gå i små sko, og at der i alle henseender skal males med store, brede pensler. Et ønske som fandt artefakter i en både vældig og bred protokol og horisontale opslag. Tilbage stod løftet om formelt at udnytte Regensens mange gode hoveder og store faglige spredning til en gedigen vidensdeling. Den længe barslede ide om *Intern Slåbrok* blev ført ud i livet. Premieren stod **Bobo Krabbe** og **Martin Skrydstrup** for i en slåbrok om ”Tilbagelevering af flytbar kulturarv”? – et emne, som begge regensianere har skrevet speciale om. Senere fulgte **Emily Helga Hartz**’s slåbrok om ”Immanuel Kants gudsbevis” med opvarmning af **Andreas Knudsens** veloplagte indblik i ordet sukkers rejse gennem europæiske sprog. De interne slåbrok-ker gav regensianerne en god mulighed for at dele faglighed og var da også et

velbesøgt initiativ. Et initiativ, som vi håber vil blive videreført af kommende klokkere. Også to almindelige slåbrok-ker fyldte biblioteket. **Joakim Garff** fortalte ”Om at tegne en nisse med den hat, der gør ham usynlig. Om velsignelser og forbandelser i arbejdet med biografien SAK om Søren Aabye Kierkegaard.” Og en ikke mindre veloplagt **Kasper Holten** gav et dedikeret indblik i ”Opera - følelsernes laboratorium”. Og nu hvor vi taler om det svulstige og overdådige... tilbage til julebal-let:

Venedig for femte gang

Den flamboyante mand i lårkort og stiletter fremdrog sangbladet og bad de eksalterede og regensianere om at synge med på Se Venedig og dø for en femte og sidste gang i et mindeværdigt semester. Regensianernes struber tog hinanden kærligt på gajolerne med et russisk mandskors styrke. ...Og med dette akkompagnement og et jubelbrøl til følge trådte **Lone Kellermann** op ad trappen fra lille sal og sang sangen til ende sammen med de mange fremragende regensianere, som skal have stor tak for bredformatet, den gode vilje og evnen.

*Maria Gadegaard (Pip)
og Lasse Handberg (Uglen)*

Regn, sang og tyveri

Klokkerberetning for foråret 2001

Efter en veltilrettelagt valgkamp under mottoet „status quo på en bedre måde“ overtog Mikkel Lotz Felter og Pelle O. Larsen klokken, som ved emsig påpasselighed aldrig siden kom dem af hænde i semesteret. Med Gamle og Uglen i ryggen skulle de så forsøge at leve op til vort valgmotto, og de lagde for ved at give hver af gårdens piger en rød rose som tak for sejren. Forårsklokkerne beretter:

Vi havde de bedste forsæt om straks derefter at tage fat på forskellige kedelige omend efterhånden tiltrængte arbejdsopgaver, men fuldbyrdelsen lod vente på sig. Således var det først i semesterets 11. time, at vi både fik taget kontakt til Rigsarkivet m.h.p. aflevering af diverse arkivalier samt foretaget revision af statutterne.

Kierkegaard, dødsstraf Galathea og Regenssange

Imidlertid er det selvfølgelig ikke på skrivebordsarbejdet, klokkergerningen bliver bedømt. Derfor var vi glade for at kunne præsentere fem spændende **slåbrokgæster**, som fagligt spændte vidt: Fra sangeren over teologen, humanisten og juristen til naturvidenskabsmanden. Første gæst var den gamle regensianer **Bent Lomholt**, der glimrende underholdt som fortæller og sanger. Uden at gøre den store indsats, som vi havde ladet de forrige klokkere om, kunne vi derpå præsentere **Joakim Garff**, der talte om Kierkegaard til en velbesøgt slåbrok. Lige så mange mødte op for at høre historikeren **Inga Floto** fortælle om dødsstraffens historie i den vestlige

kultur. Den nu desværre (i regensiell forstand) afdøde **Nicolai Dyhr Frederiksen** hjalp os til at følge op på Flotos slåbrok ved at formidle kontakten til den texanske jurist **Craig Uhrich**, der - med udgangspunkt i en række horrible sager - fortalte om dødsstraf og borgerrettigheder i Texas.

Semesteret blev sluttet af med et besøg af den videnskabelige næstkommanderende på Galathea-ekspeditionen, zoologen **Torben Wolff**, der i et underholdende lysbilledforedrag bl.a. fortalte om dybhavets dyreliv, heriblandt det levende fossil urbløddyret. Endelig skal det nævnes, at mandskoret **Cantantes Animi** i forsommeren gav koncert – og punch – med Regens- og studentsange fra Guldalderen.

Tyveri!

Det var netop efter en slåbrokaften, at en lang række ubehagelige episoder på Regensen kulminerede med tyveriet af de tre PH-koglelamper i Store Sal. Der blev efterfølgende indkaldt til ekstraordinær generalforsamling for at rejse en dusør, men i lidt for god overensstemmelse med regensianernes almindelige

ulyst til at engagere sig i gårdens liv, lykkedes det ikke at samle nok til at blive beslutningsdygtige. Vi bøjede reglerne en smule, dusøren blev udlovet alligevel - men koglerne er stadig væk.

Regn, regn og mere regn

I slutningen af marts blev Regensen via indflytternes ihærdige indsats omformet til „Det vilde Vesten“, hvor der blev danset square-dance, spillet banjo og drukket hektolitervis af mexicansk øl. Næste fest var **Lindefrokosten**. Det betyder selvfølgelig vandkamp, men det var ikke helt i tråd med traditionen, at denne allerede kom under indtagelsen af silden, da de højere magter tvang paraplyerne frem. Det var rart at kunne varme sig med snapsen, der i år ikke kun kom fra Regensianersamfundet, idet en venlig sjæl, der ikke ønsker sit navn frem, donerede et pænt antal flasker til supplement. Årets taler var **Emily Kaplers**, der talte smukt om nødvendigheden af at gribe nuet. Endelig skal festen fremhæves for sjoflingernes usædvanligt høje niveau.

Vore problemer med vejret var desværre ikke overstået med Lindefrokosten. De seneste års tradition tro blev der til **Lindeballet** bygget dansebalustrade i gården under ledelse af **Søren Tomra**, der tillige udmærker sig som en usædvanligt aktiv V-mand. Da vejrudsigterne var truende, forsøgte vi lidt vel stædigt og med hjælp fra både familie, indflyttere, portner og ikke mindst **Morten Kaplers** at hejse en presenning over dansegulvet. Stor var skuffelsen, da den brød sammen under middagen.

Trods vejret og en lidt skuffende præstation af midnatsgæsten, **Jesper Klein**, var Lindeballet en stor succes. **Eva Grane** stod som kok bag en overdådig menu. Og vi dansede til den lyse morgen, hvor provstinden serverede de obliigatoriske, friskbagte boller - udendørs, og i flot solskinsvejr!

Nye fester, nye foreninger...

For en gangs skyld bød semesteret på endnu en fest, da Regensen fik besøg af de øvrige gamle kollegier samt Vartov i august måned. **Marie Andersen** stod på Regensens vegne i spidsen for det vellykkede arrangement.

På falderebet før overgivelsen af klokken til de nye i embedet, kunne vi godkende en ny forening på gården: Signo, en forkortelse for „Sine qua non“. En velkommen fornyelse af det gamle foreningsliv. Status quo på en bedre måde? Tja, måske. Men lidt flere solskinstimer havde ikke gjort et dejligt semester værre.

*Mikkel Lotz Felter(Gamle)
& Pelle O. Larsen(Uglen)*

*Provsten under talen til middagen efter
generalforsamlingen*

En 375-årig som model i år 2001?

Efter tyve års stilstand skal der gang i kollegiebyggeriet i København igen – men hvilken form for byggeri skal vi vælge?

Studerterne vil stadig gerne bo i midt i byen, og mange foretrække det mere kollektive/fælles frem for en isoleret 1-værelsesidyl i et nyt betonkollegium.

Midt i overvejelserne om studenternes ønsker og økonomiske muligheder - passet ind i den samlede by- og boligpolitik i København - standser kontorchef Jakob Lange, der leder hele studenteradministrationen, op og giver sine bud på situationen. På det direkte spørgsmål, om Regensen med sine 375 år på bagen kan tjene som model og inspiration, siger Lange "JA" – og uddyber:

Studerter skal, udover åndelig føde fra universitetet o.a., have et sted at bo. Når velbærkede bedsteborgere, med en solid akademisk uddannelse som baggrund, tænker tilbage på deres studietid, er det ikke blot undervisningen og eksaminerne, de tænker tilbage på. Det er også studenterlivet – hvor de boede, og hvem de boede sammen med, de underholder om. Sådan er det, og sådan skal det være. Studierne og studenterlivet er to sider af samme sag.

Ikke længere en overklasse

Livet som student på fx Københavns Universitet har undergået store forandringer i universitetets over 500-årige historie. Fint nok og heldigvis. Men studenterne er fortsat en vigtig del af byen. Tidligere var de noget særligt. Det er tiden ikke til længere. Heldigvis. I dag er studenterne på mange måder en krumtap i hele byens liv. De kører TAXA, afløser hjemmehjælpere, serverer på caféer.

- men arbejdsgivernes drøm

Men de er også de drivende kræfter i bestyrelser i vuggestuer, græsrodsbevægelser osv. København uden studenter vil gå i stå. De er ikke en belastning for byen. De bidrager rent økonomisk ganske meget. Og de løser et utal af opgaver, som ellers ikke ville blive løst. De er fleksible mht. arbejdstid, de kan sprog og IT. De er blevet enhver arbejdsgivers drøm. De lever ikke i elfenbenstårne og snakker "gyllesnak", som almindelige mennesker ikke kan forstå, og de taler hverken latin eller græsk. De lever heldigvis heller ikke på fugtige tagkamre med en sur udlejer – af knækbrød med tyndt smurt leverpostej og torskerogn på dåse. De lever ikke flot, men mange lever godt. En skitur i vinterferien er der ofte plads til. Cafésbesøg eller en fre-dags-bar, er også en del af hverdagen.

90'ernes fest er forbi

Det er baggrunden, når det vitale spørgsmål om de studerendes boligforhold skal drøftes.

I København er der i de sidste år, kommet mange flere studenter til. "Mer' optag på mer' optag". Det er så langt fra fulgt op af, at der er blevet bygget flere kollegier/ungdomsboliger. Det er gået alligevel. Det skyldes, at de studerende massivt har overtaget de rigtig mange 1- og 2 værelse(r)s lejligheder i brokvartererne og på Islands Brygge. De gamle er døde, deres børn er flyttet til omegnen og nu er studenterne rykket ind. Til stor glæde for alle parter.

90'er festen er imidlertid ved at være forbi. Antallet af lejeboliger er blevet reduceret. Mange er blevet til ejerboliger. Andre er nedlagt, eller slået sammen i forbindelse med byfornyelse. Priserne er steget voldsomt. For blot 10 år siden, var en lille lejlighed i Holmbladsgadekvarteret usælgelig. Nu koster den rask væk 800.000 kr.

Festen er forbi. Tiden er inde til, at der igen skal laves en god og regulær boligpolitik mht. at skaffe de studerende tag over hovedet.

Fra den ældre enkefrue Til "fra hånden til munden"

Udgangspunktet er, at der mangler boliger, som er til at betale, når man er på SU. Manglen på billige boliger er ud-talt, og eksplosionen i priserne på boligmarkedet i øvrigt, har bevirket, at de færdiguddannede bliver boende i de

mindre lejligheder, som for blot få år siden tjente som studenterboliger – uden at de dog var det på papiret. Studietiden er et forløb også rent boligmæssigt. Den gamle model er, at man starter på et privat værelse med en ældre enkefrue, som godt nok er sur, men også en slags reservemor. Man må ikke spille musik, have gæster efter kl. 22 osv. Det er der kun meget få studenter anno 2001, der vil indstille sig på. De nye studerende klarer sig fra "hånden til munden". De bor hos venner og bekendte, fætre og kusiner. På en sofa og uden arbejdsbord. Næste skridt er fremleje af et kollegieværelse, et hjørne i et kollektiv o. lign. Det er ikke den optimale bo-situation, når man tillige skal starte på en uddannelse, med alt det nye det indebærer. Nogle klarer det, andre (alt for mange) springer fra uddannelsen. Men det er i dag indgangen til at finde en bolig. Bor man først i København så etableres ens netværk. Man møder én, der kender en, og pludselig har man en bolig. Det kan være fordi ens nummer kommer ud hos Centralindstillingsudvalget (CIU), eller fordi man vinder i boliglotteriet.

Dækningsgrad under 10%

Det er uholdbart. Årsagen er, at der ganske enkelt er for få "uddannelsesstartboliger". Kun omkring 15 % af en nybegyndt årgang studenter får en ungdomsbolig. Og det ikke engang pr. 1. september, når studierne starter, men i løbet af det første års tid.

Derfor skal der nødvendigvis bygges flere kollegier/ungdomsboliger. Dækningsgraden, når man ser på det samlede antal studenter i København, er i dag under 10%. Det er skønmæssigt det halve af, hvad det var for 20 år siden. Den procent skal i vejret. Ellers er behovet ikke dækket. De sociale skævheder, der affødes af, at den sikreste vej til en god bolig og dermed en sikrere vej til et godt studieforløb går via et forældre køb af en ejer/andelslejlighed, er ikke acceptable. At de, der har penge gør det, er i mine øjne helt fint, men der skal også være en ordentlig bolig til de studenter, hvis forældre ikke vil eller kan lægge flere hundrede af tusinder kr. på bordet.

Ude i det virkelige liv

På den anden side er det helt urealistisk at tro på, at der skal bygges kollegier/ungdomsboliger i et sådant omfang, at man samtidig med, at man får en studieplads, også får en god og billig bolig. Det kan fysisk ikke lade sig gøre, og det vil være helt tosset, hvis de mange 2-værelses lejligheder i København ikke også tjente som boliger for de studerende. Det egner de sig til, og mange studenter elsker at bo ude i det "virkelige liv" sammen ganske almindelige københavnere. Det gælder ikke mindst de lidt ældre studerende. Studerende med mand/kone og børn skal så oplagt have en "rigtig bolig".

"Fælles 4-eren"

Det, der er behov for at bygge, er boliger til nye studerende. De er i sagens natur typisk ret unge og ofte uden et veludviklet netværk. De har brug for at bo sammen med andre, dele køkken, lave madklubber, holde fester osv. – altså kollegier/ungdomsboliger med en betydelig grad af fællesskab. Sådanne boliger anser arkitekter og byplanlæggere for helt utidssvarende og forældede. Dansk boligpolitik på ungdomsboligområdet har i det sidste 10-år været, at man skulle bygge etværelses lejligheder med eget bad og køkken. Boliger, som man kunne få boligsikring til – rigtige boliger.

By- og boligminister Lotte Bundsgaard har gjort op med den tanke. Hun har lanceret et forslag, der kaldes "Fælles 4'eren". En boligform, hvor 4 unge deler køkken og wc/bad. Det er selvfølgelig billigere, end hvis hver enkelt boenhed skal have eget køkken/wc/bad. Det betyder en lavere husleje. Det er en god ting, da mere konventionelle ungdomsboliger bliver så dyre, at de ikke kan rummes inden for et SU-budget med moderat arbejde ved siden af. Men det er ikke bare en nødløsning af økonomiske grunde. Det er faktisk en rigtig god idé. Fællesskabet vs. at alt foregår bag en lukket dør. Selvfølgelig skal man kunne trække sig tilbage bag en lukket dør, når man skal være rigtig flittig. Men når man har været det, så er det afslappende og rart at dele hverdagen med andre. Deler 4 unge en fælles 4'er, så er

det naturligt og fornuftigt, at beboerne, har et ord at skulle have sagt, når der skal nye ind. Idéen med fælles 4'eren er også en fleksibel løsning. Letter bolig-situationen – hvad intet tyder på - vil en fælles 4'er kunne omskabes til en bolig for 2 par eller - yderste konsekvens -til en lille familiebolig.

Ikke for attraktivt

Nyt kollegiebyggeri skal ikke være alt for attraktivt. Det skal være en såkaldt overgangsbolig. Det skal være en bolig, som tiltaler de nye studerende. En bolig man bor i de første 1-2-3 år af studietiden. Så skal man videre ud på det almindelige boligmarked i København. I de trods alt mange 2 –3 værelses lejligheder. Det lyder måske kynisk, og jeg forestiller mig da heller ikke, at der skal anvendes tvang. Det skal være naturligt, at man gerne vil øge sin boligkvalitet. At man får mere behov for privatliv og mindre behov for det mere kollektive. Det er også nødvendigt rent boligøkonomisk. Det støttede ungdomsboligbyggeri forslår ikke, hvis det bliver det typiske, at studerende bor på kollegium i samfulde 7-8-9 år af den tid et universitetsstudie typisk tager. Det vil kræve, at

der bygges helt urealistisk mange nye kollegier/ungdomsboliger. Studenterne skal inddrages i de mange velegnede 2 – 3 værelses lejligheder i ungdomsboligforsyningen. Det er et særkende for København, og det skal det blive ved med at være. Det er jeg helt sikker på også falder i ikke mindst de lidt ældre studerendes smag.

De gamle's fortrin

Regensen og de andre gamle kollegier har udover et fællesskabet et særkende ved, at de har en Efor. Jeg synes, det er værd at overveje, om ikke de nye kollegier også skal have en Efor. Ikke en støttepædagog eller en anden professionel uddannet person, men én fra den ældre generation, der spiller sin rolle i det fællesskab, som et moderne kollegium skal være. Ikke mindst, hvis man køber min idé om, at kollegier/ungdomsboliger skal være boliger, der særligt henvender sig til unge studerende.

Man skal aldrig smide barnet ud med badevandet. Regensen, på godt og ondt, kan udmærket give inspiration til kollegier anno 2001 og de kommende mange år.

Jakob Lange

Det muntre geni på toppen af 3. gang

Den tiende december er det 100 år siden, de første Nobelpriser blev uddelt i Stockholm. Det varede kun to år, før en tidligere regensianer kom med på listen over modtagere af denne så prestigefyldte hæderspris. Det var Niels R(yberg) Finsen, der boede på Regensen fra sept. 1882 til sept. 1886. Han fik prisen i medicin for sit arbejde med lysbehandling af hudtuberkulose – og noget tyder på, at de første eksperimenter blev foretaget i Regensens gård.

Det meste af tiden boede han på 3x11 – et værelse, der ikke kun blev brugt til studier. Her blev der også lagt planer for væbnet aktioner mod statsminister Estrup i et Finsen-system med aktivistceller i stil med Osama bin Laden.

Niels Finsen blev født 15. dec. 1860 i Torshavn på Strømq som søn nr. 2 af daværende landfoged (senere amtmænd i Ribe) Hannes Steingrimm Finsen og med en anerække, som kunne føres tilbage i 31 led til omkring år 850. Stamfaderen var høvdingen i Sogn i Norge, Grimur Kamban, og han menes at være første nordbo, der bosatte sig på Færøerne. En sønnesøn af denne Grimur drog videre til Island. I sidelinier var Finsen der i familie med Egil Skallagrímsson og Snorre Sturlasson.

Finsen udmærkede sig i alle slags fysiske udfoldelser, inden han i 1874 blev sendt til Herlufsholm som storebroderen. Første karakterbog pegede ikke mod noget stort med tg+ i gennemsnit (det var niveau 9 fra toppen). Det blev bedre, inden han blev sendt i Reykjavik for at blive student. Der var tre grunde til skiftet: Faderen havde ikke råd til at holde ham i Danmark; i Reykjavik kunne han bo hos sin farmor (faderen var født der), og hvis han blev student, var han som islænding sikret Regenslegatet i fire år.

De skandinaviske rødder

Der blev slået stærkt på denne baggrund, da rektor for Karolinska Institutet, professor Mörner holdt talen for Finsen i Stockholm:

„Ett drag, utmärkande för professor Finsens verksamhet, vill jag framhålla: Det är hans sega, för intet sviktande ihärdighet. Professor Finsen härstammar från en gammal isländsk släkt. Förvisso är det därifrån dette karaktärsdrag härleder sig. Det är – jag tror mig utan förhåvelse kunna säga det – ett släktmärke för de skandinaviska folken, som hos Finsen fått sin gedigna prägling. Våra känslor värmas, då vi i honom se en skandinaviskt national märkesman. Den skål, som egnas honom, frembär icke blott vår hyllning för forskaren utan äfven våra känslor för den skandinaviska fränden och tömmes med broderlig tilgifvenhet för Danmarks folk“.

Finsen selv var for syg til at rejse. Prisen blev på hans vegne modtaget af vor ambassadør til Sverige, greve Sponneck.

Kirkebogen's dom over ham

Kirkebogen er vel det, vi kalder dødekisten, der i dag kun rummer ny adresser. I datidens „Kirkebogen“ blev hans eftermæle: „Niels R. Finsen, mediciner, var under vanskelige forhold den gamle vækkerforenings gode ånd“.

Om sit ophold på Regensen skrev Finsen i 1889 til sin forlovede Ingeborg Balslev (en datter af biskoppen over Ribe Stift) bl.a.: „Jeg var en rigtig indlevet regensianer, et af lindens børn. Jeg læste kun ubetydeligt, men gik helt op i avis-

læsning, politik diskussioner om alle mulige ting mellem himmel og jord. Jeg var, hvad man kalder en flink kammerat, parat til enhver ting“ – og videre:

Jeg studerede folkeliv

„ja, jeg kan i det hele ikke nok være taknemmelig for min Regentid. Jeg anvendte næsten alle fire år til at lære verden og mennesker at kende – studere folkeliv. Mine studier passede jeg kun dårligt, jeg slumpede gennem filosofikum, fik kantussen med nogenlunde karakter efter et forgæves forsøg. Men jeg fortryder det dog ikke, jeg ville have fortrudt mere, om jeg havde anvendt al min tid til læsningen, som enkelte – navnlig teologer – gjorde. *Noget flittigere* burde jeg dog nok have været....“

Det bekræftes i et brev til Finsens svigersøn, Svend Lomholt, i året 1935 fra sognepræst H. Gøtzsche, som Finsen boede sammen med i sit andet år: „Han var det venligste, rareste menneske, man kunne bo sammen med, men jeg havde ikke det indtryk, at han egentlig bestilte noget“

Kat på et varmt bliktag

Dengang var vi slet ikke var begyndt på strandophold, sommerpensionater og lignende. Der var tværtimod prestige for damerne i at være helt blege. Det var et klart tegn på, at de ikke var tyende, der skulle ud i alt slags vejr og ikke gik med hverken hat eller parasol.

Om sin interesse for lyset og dets påvirkning af huden skriver Finsen selv: „Min første interesse for solen stammer fra 1887 eller 88. Jeg boede på St.

Annæplads nr. 13 i et lille værelse på 3 sal, der vendte mod nord. Min senere sygdom var allerede dengang i stærk fremmarch, og jeg fik den tanke, at jeg måske ville have godt af mere sol“.

Han begyndte at spadserere i sollyset og fik det godt, men ville også vide, hvorfor det var godt. Det fandt han ud af ved at kikke ud ad vinduet. Han skriver:

„I gården var der et fladt tag, som var halvt beskinnet af solen. På taget lå en kat og soled sig, vendte sig og strakte sig og syntes meget tilpas. Kort efter nåede skyggen den, og katten flyttede sig længere hen, ind i solskinnet. Det gentog sig et par gange. Sollyset måtte være til gavn for katten, siden instinktet fik den til at flytte sig“.

Den samme iagttagelse gjorde han ved at se på insekter(!) i Holmens kanal ved Højbro Plads og en bekendt, der blev indviet i tankerne, berettede, at hans stuehund altid lagde sig på gulvet, hvor der var sol.

I dag forekommer det totalt mystisk, at den slags skulle gi' anledning til banebrydende teorier om lysbehandling af syge mennesker – og at vi vidste så lidt om sollyset.

Eksperimenter i en robåd

Omtalte pastor Gøtzsche, der læste til afsluttende eksamen i det år, han boede sammen med Finsen, beretter i sit brev til svigersønnen: „Det eneste indtryk af hans interesse, jeg har, var, at han meget ofte skulle vise mig sin bare arm, og hvad indvirkning sollyset havde haft på den... jeg har det indtryk, at han ofte var ude på ture med robåd, og så udsatte han

armene for sollyset. Snart bandt han et bind om et stykke af armen og sammenlignede så det solbelyste stykke af armen, snart var der andre forsøg med sollyset“.

På direkte forespørgsel kunne Gøtzsche ikke erindre eksperimenter på Regensen

...og i Regensgården

Det kunne til gengæld pastor T. Ingo-mar Petersen, der havde set en artikel om Finsen skrevet i et ugeblad af svigersønnen. Han skrev følgende til ham: ...“en meget varm sommerdag i tiden mellem 1883-85 kom jeg ved middagstid ned i Regensgården for at få et slag „klink“ (en stor fornøjelse, men vi spillede ikke højsjt). Her kom Finsen mig imøde og sagde: „Nu kan jeg forstå, hvorfor negrene i Afrika kan udholde solens brændende stråler, men de hvide europæere ikke. Det er deres sorte farve, der gør det“

Han havde lagt sig på det sted i Regensgården, hvor solen stod mest på, med højre arm blottet og lod solen brænde frit. Overfladen af hånden var rød og havde fået små blærer. På underarmen havde han malet ca 15 cm helt over med tusch. Han gned det af og viste en kridhvid arm. Han var meget optaget af sit forsøg. Om han har fortalt dette til andre, ved jeg ikke – dog sikkert ikke til andre medicinere“.

To hukommelser i strid

Hvad er rigtigt? På den ene side har Finsen betydelig orden i sine notater, og han nævner altså selv årene 87-88 som starten. På den anden side er det næsten

umuligt at forestille sig, at Ingemar P. skulle have opdigtet historien om Finsen i Regensgården.

Det kan jo forholde sig sådan, at den berømte kat blev den enkeltbegivenhed, han selv forbandt stærkest med teorien om lysets virkning. At Gøtzsche ikke erindrer noget, kunne skyldes, at han i det år, han boede sammen med Finsen, læste heftigt til afsluttende eksamen og aldrig var i gården samtidigt med, at Finsen i respekt for hans læsning, ikke mere ville forstyrre ham med teorisnak.

Professionel idrætsmand

På Regensen var idræt og politik de store interesser, inden han for alvor kastede sig ud i studierne. I Reykjavik blev han vild med ridning og skydning. I København gik han til Ling-gymnastik (det ny svenske system, der kom til landet i 1884), han kørte på cykel, han svømmede, roede og havde sejlbåd, men skydningen var det foretrukne.

Han var meget aktiv i Akademisk Skytteforening, og han opfandt flere forbedringer til Remington-riflen: Nyt sigtekorn, en skala til beregning af projektillets afdrift ved forskellige vindstyrker og en sikkerhedsmekanisme, der hindrede et skud i at gå bagud. Han vandt massevis af konkurrencer, og i Oslo 1892 var han bedste dansker ved nordisk mesterskab – i dag ville han være blevet diskvalificeret.

I et brev til Ingeborg skrev han: „I formiddags solgte jeg en af mine skudrækker til en dansk skytte for 50 kr. Den præmie, som jeg formodentligt ville få for de skud, var en pengepræmie, men hvor stor den ville blive, vidste hverken han eller jeg“

„Ned med Estrup“

Det var også våben, der blev talt om, da Finsen i 1885-86 blev voldsomt engageret i det politiske. Han skriver:

„Vi var en del studenter, 10-12 stykker, jurister, teologer, medicinere og filologer, der holdt meget sammen. Vi var alle begejstrede frihedsmænd og hadede tyrannen Estrup og hele hans parti. Vi var

også alle i Studenterfundet“ (stiftet i 1882 som modvægt til Studenterforeningen).

Vi holdt møder på Regensen med forskellige politikere udefra, vi var med til alle politiske møder og demonstrationer i København og omegn. Det var midt i den tid, at det rygtedes, at der var begået attentat mod Estrup. Til langt ud på natten var der livligt på Regensen. Der hørtes der og mange andre steder mindre overlagte ytringer som „Det var kun skade, at den knap sad der“ (kuglen traf en frakkeknop).

Netværk a la bin Laden

Regeringen svarede igen med en række ny love mod alle regeringsfjendtlige aktioner. Finsen skriver: „Vi regensianere var kendt som ivrige venstremænd, og der stod ofte noget derom i bladene. I den tid var der ofte opløb i gaderne om aftenen. I Købmagergade hørtes råb: „Leve de frisindede regensianere““

Det kunne nemt høres på 3x11, men så ville et rygte vide, at venstrestuderterne skulle jages ud af Regensen, og Finsen skriver: „Vi studenter mente nu, at vi som det „unge, frisindede Danmark“ havde den pligt at gøre, hvad vi kunne for at „redde friheden“. Vi fattede den plan at danne en stor forgrenet hemmelig forening. For forsigtigheds skyld havde foreningen ikke noget officielt formål, men hver for sig vidste vi, hvad vi ville. Vi måtte have de københavnske socialister med. Derfor tog nogle af os til Rømersgade for at tale med socialisternes førere. De mente, det var for risikabelt for dem selv, fordi politiet var

på nakken af dem, men dygtige, mindre kendte, socialister kunne bruges. Resultatet blev, at organisationen blev indrettet således, at hver ikke måtte kende flere end ti medlemmer. Kom der flere, blev en ny kreds dannet. For hver ti var der en formand, der med andre formænd valgte en samlet leder. En sådan organisation kunne slå til i en fart.

Jeg kom i kreds med smedesvende, arbejdere, handelsmænd og studenter.

Nu kom der også en lov, der forbød at købe våben. På Regensen boede jeg da sammen med nuværende ingeniør Rump. Han løb rundt i byen, lånte penge og købte våben. En aften på vort værelse havde vi 12 revolvere og en riffel liggende“.

Frihedsballonen brister

„Et nyt rygte fortalte, at politiet næste dag ville lave husundersøgelse her. Ved midnat fik vi travlt med at gemme våbenene. Stemningen var spændt – men hvad blev så resultatet?: Vi faldt ned som får, der skete intet.

Den høje stemning dæmpedes efterhånden. Folketinget, der skulle føre an i Venstre, gav efterhånden efter, eller turde i hvert fald ikke vove en appel til folket. Jeg følte dengang en så stor skam over det, der var sket, og jeg føler den i grunden endnu, selv om jeg kan indse, at dette var det bedste for min person. I heldigste tilfælde var vi kommet i tugthuset“.

Den første bonde-minister

Men erkendelsen kom ikke, før end der havde været endnu et møde på 3x11.

Denne gang – februar 1886 - tog Finsen og Rump (stud.polyt.) imod en gruppe radikale bønder fra Ringsted-egnen for at drøfte den politiske situation. Gassen var jo gået af ballonen, men mødet skal nævnes for kuriositetens skyld, derved, at en af bønderne var Ole Hansen, der ved systemskiftet i 1901, blev landbrugsminister og fik den folkelige titel: „Den første bonde i Kongens Råd“.

Eksamen og så forskning

Finsen fik sin eksamen i 1890, men havde bestemt ikke afgivet noget vidnesbyrd om nogen original begavelse. Han blev ansat på anatomisk institut (den gang i Bredgade og for hvem han i sin studietid havde konstrueret en ny dissektionskniv, der blev brugt endnu i 1940'ene)

Første gang, han omtalte sit nu intense arbejde med lyset, var i private breve i sommeren 1892, hvor han skriver, at det er noget helt nyt, og at han må skrive alt helt præcist. Det blev til den første banebrydende skitse i Hospitals-Tiden- de for 1893. Blot otte sider med titlen: „Om lysets indvirkninger på huden“, der i 1895 blev fulgt op af næste originale arbejde. Det var 16 sider med titlen „Lyset som incitament“.

Blot 24 sider i alt med teori – men altså 24 sider med noget helt nyt, der vakte opmærksomhed i Europa. Det er ikke kvantiteten, der afgør, om man har tænkt tanker, der giver Nobelpris. Artiklerne blev fulgt af en række konkrete behandlinger med resultater, der vakte endnu større opsigt.

Verdensudstilling og konger

Alt blev fremlagt ved en kongres på verdensudstillingen i Paris 1900 af hans nærmeste medarbejder, Holger Forchhammer (en af seks brødre, der alle spillede fodbold på ABs førstehold) – og positionen var cementeret. Finsen – den gamle røde radikale – blev nu genstand for umådelig opmærksomhed også fra Europas kongehuse. De lagde alle vejen forbi, når de besøgte „Europas svigerfader“ Chr. IX.

Opkaldet fra Stockholm

Telefonen var endnu forholdsvis ung i 1903. Under alle omstændigheder var det den gang profant for Kungliga Svenska Akademien at bruge den. Så 17. okt. 1903 kvitterede Niels Finsen, mens han var optaget af noget andet, for et brev. Det var beskeden om Nobelprisen plus ordren om at tie stille indtil d. 10. december.

(Det er fantastisk, at alle modtagere gennem alle årene rent faktisk har kunnet tie stille, indtil Stockholm har givet navnene officielt). Nu bruges telefonen, og i videnskabelige kredse i USA siger vinderne ikke til vennerne, at de har fået Nobelprisen. Der siges: „I have got the Nightcall from Stockholm“.

Hyldesten fra Regensen

Finsen formeligt druknede i hyldest. Regensens studenter ønskede også at sende en deputation, men Finsen havde ikke helbred til at tage imod. Som kvittering for en gave skrev Finsen bl.a.

„De vil vel sige, at jeg er en dårlig regensianer, når jeg ikke trodser et forbud fra min læge....jeg er både rørt og stolt og tænker på de gamle Regensdage, da tanken om en deputation var så fjern som muligt. Ved en højst mærkelig lykkelig skæbne drev jeg det den gang så vidt, at jeg en kort tid var formand i den „rigtige“ gamle vækkerforening, men i mine vildeste drømme faldt det mig ikke ind, at jeg kunne blive medlem af en deputation, endsige da at blive genstand for en sådan. Men tiden forandrer sig!

Som De, Hr. Klokke, véd, har jeg haft lykken med mig i en ualmindelig grad..jeg kan derfor ikke andet end give regensianerne det – letsindige – råd: Hold fast ved Deres idealer, hvem ved, om De så ikke en gang når lige så vidt som jeg, nemlig at få en deputation fra Regensen, idealernes hjemsted“.

Finsens sygdom og død

Det var Pick's sygdom, han led af. Den var ikke tidligere beskrevet i Danmark. Den består i en langsomt tiltagende bindevævsagtig fortykkelse af de fine hinder, der omgiver hjertet og de indre organer i bughulen. Den medfører voldsom vædskeansamling, og efterhånden kan ingen organer arbejde normalt. De bli'r „kvalt“

Den sidste form for motion han kunne dyrke, var cykling. Det foregik hjemme i stuen, hvor cyklen blev anbragt i et stativ.

Noget tyder på, at det var prototypen på de motionscykler, der første blev „skabt“ 60 år senere.

Niels Finsen var altså for syg til selv at modtage Nobelprisen i Stockholm. Han døde d. 24. september 1904. Han blev 43 år.

Han fik den største begravelse, en person udenfor Kongehuset indtil da havde fået. 18 kongelige personer var tilstede ved højtideligheden i Marmorkirken, og København gik i stå, da sørgetoget kørte efter kisten til Vestre Kirkegård.

Nobelpriserne

En del Nobelpriser er blevet delt mellem op til tre personer, så der er tale om over 700 navne på prismodtagere. På listerne findes 13 danske navne, og det er fornemt set i forhold til befolkningstallet. Kun Schweiz har flere pladser på listen.

Det kan vel også nævnes, at der er givet priser til Danmark i alle fem kategorier – og at der kun findes ni kvinder blandt prismodtagerne. Den første – Marie Curie – fik sin pris i fysik samme år som Finsen. Otte år efter fik hun en Nobelpris i kemi.

Da Niels Finsen fik sin Nobelpris var beløbet 141.000 sv.kr. I 1981 passerede beløbet en million. I år får modtagerne en check på lidt over ni mio. sv.kr.

Det er svenske komitéer, der bestemmer i fire kategorier. Fredsprisen bestemmes af en komité på fem medlemmer valgt af Stortinget i Oslo. Der uddeles også en pris i økonomi, men det er ikke Nobels værk. Prisen blev indstiftet i 1968 af Sveriges Riksbank for at markere bankens 300 års jubilæum.

Da regensianere reddede en lollandsk præstegård

Små ti meter fra koret i Købelev kirke på Lolland – ca. 10 km nord for Nakskov – findes denne gravsten fra 1894 med ordlyden:

Her under hviler støvet af to Dannekvinder: Bodil Maria f. Thaulow (28. jan. 1765 – 25. okt. 1810 og Johanne Dorteia Borcksenius, enke efter præsten H.C. Winther (23. dec. 1767 – 12. febr. 1850). Begge stiftsprovst senere biskop Rasmus Møllers husturer.

Hver af dem en digters moder, som i glæden over Danmark var Danmarks glæde.

De to digtere er Poul Martin Møller (1794-1838) og Chr. Winther (1796-1876), der altså var stedbrødre.

C.W. blev født i præstegården i Fensmark ved Næstved, og var kun 12 år, da faderen døde i 1808. Poul Martin Møller, hvis far var præst i Købelev, mistede tidligt sin mor og i 1811 giftede C.W.s mor sig med P.M.M.s far, og de voksede op som fostbrødre og skolekammerater på latinskolen i Nykøbing F.

I 1950'erne ønskede man at jævne præstegården med jorden og bygge en ny, men dens rolle som stedet, hvor de to berømte regensianere og digtere voksede op, reddede gården.

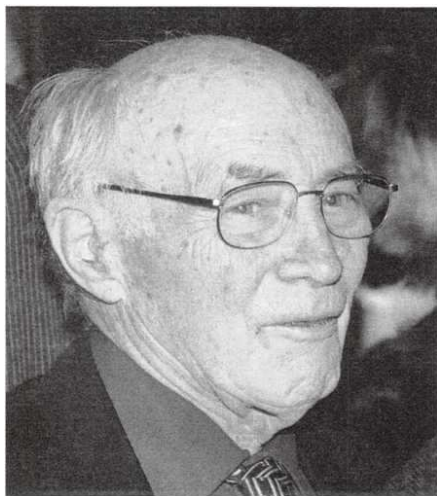

Poul Martin blev student i 1812 og cand.theol. allerede i 1816, men havde haft megen tid til at nyde Regenslivet. To af resultaterne blev sangen „Hel sjældnen rørtes pen og bog“ og lystspillet „En dansk students eventyr“, førsteopført ved oplæsning i Studenterforeningen 1824. Han blev siden prof. i filosofi og talte Søren Kierkegaard blandt sine elever.

Chr. Winther brugte nok endnu mere tid på Regenslivet. Til et af de møder i Regensgården, han var initiativtager til – d. 5. juni 1820 – skrev han sangen: „Her under nathimlens rolige skygge“. Melodien blev komponeret af en anden regensianer Henrik Krøyer. Det er den sang, hvor der i omkvædet synges: „Herrer vi ere i åndernes rige“ med forbillede i tyske studenterverden, hvor det helt anderledes gjaldt om politisk indflydelse.

Et af mødets resultater blev stiftelsen af Studenterforeningen, men så havde stedfaderen også fået nok. C.W. blev kaldt hjem til præstegården i Købelev, så faderen kunne følge hans studeren. Han blev cand. theol. i 1824, og brugte en arv fra farbroderen til en rejse i Tyskland og Italien. Efter ustandselig flugt fra kreditorer gennem 1830'erne vendte situationen, da han blev lærer i dansk for prinsesse Caroline, der skulle giftes med Fr. VII.

Afrika tur/retur en halv snes gange

Ved generalforsamlingen i 2000 overrakte Immanuel Bitsch-Larsen, der siden 96 har været fast gæst den aften, samfundet et eksemplar af „Beretninger fra en Afrika-farer“

Computeren nåede at skifte side 330 gange, inden overlægen fra Maribo sygehus gennem 21 år kunne sætte punktum for en serie oplevelser, som kun få danskere kender paralleller til.

Bitsch-Larsen har skrevet til sine børn og børnebørn, og for dem, der kommer efter. Han siger selv: „Den dag kommer måske, hvor de spørger: Hvad er der sket for dem, der gik forud for os? Hvorfor blev de, som de var? Hvorfor gjorde de, som de gjorde? Hvilke er vore rødder, og hvad betyder rødderne for os?“

Bitsch-Larsen har – med nogle mellemrum - været lægemissionær i Afrika fra 1950-95, og han er fra den gang (f. 1915), da lærere, sygeplejersker, læger og præster endnu havde mod til at tale om et kald med hensyn til livets forløb.

For B-L. skete det i en alder af 11 år ved at lytte til en lægemissionær fra Sudan-missionen i missionshuset i Vinderslev, n.v.f. Silkeborg. Den aften blev en lægeeksamen til brug i Afrika en fast beslutning.

Faderen sprang fra en sikker plads som skolelærer for at blive præst, og da de ikke kunne få lejlighed i København, foregik studierne i Jena, Tübingen. Hjem og til studentereksamen i Herning og to år efter kontubernal hos en ældre broder på Regensen.

Det holdt i to år (1938-39), og i 1944 blev han kandidat med følgende lægegerning på Herning hospital, praksis i Sunds + militærlæge på Karup og efter militærtjeneste samme praksis+skolelæge i distriktet.

Fra 1950 begyndte så lægemissionærgerningen for methodisterne først i Congo, siden Zaire og Zambia, spredt over de 46 år, men altså også 21 år i Danmark, delvis af hensyn til børnenes uddannelse.

Bitsch-Larsen synes at have oplevet det Afrika, vi læste om som børn – medicinmænd, der lavede gift på bestilling – overfald af vilde dyr – et syn på jagt, der ikke er ødelagt af nord-europæiske fanatikere, der ikke vil forstå, at i et samfund uden kvægavl, er jagt en del af tilværelsen, hvor der ikke er plads til at tænke på turisterne. Han havde selv licens til at skyde tolv elefanter om året. (Det blev højst til fire i alt).

Bogen kan lånes hos redaktøren.

Årets gang på Regensen

Til de medlemmer, der kommer til generalforsamlingen: Kik godt på porten i St. Kannikestræde, mærk den og føl den, for det er formentligt sidste gang I bruger den.

Regensen skal have ny porte. De eksisterende er ikke alene for gamle og for upraktiske, de er også alt for nemme at passere for dem, der vil på Regensen for at stjæle.

Tyverier er måske regensianernes største problem i forhold til omverdenen. Efter juleballen 1997 forsvandt der en PH-kogle fra opgangen på tredje gang, og i sommeren 1998 kom to fremmede ned i gården bærende på to PH-kogler fra Salæ. De blev stoppet i porten af to årvågne regensianere. Koglerne blev hængt op igen, men i år blev der stjålet tre PH-kogler fra Salæ, og selv

om. BT og Information var hjælpsomme med omtale af tyveri og dusør, gav det intet resultat (Se også klokkeberetning for forår 2001).

Mange har adgang

Da idéen opstod ude i byen med at sikre opgangene ved hjælp af dørtelefoner, blev der slået på, at man dermed sikrede sig bedre mod tyverier. Men der var en plantage af misteltene, der ikke kunne tages i ed:

avisbude, postbude, ølkuske, renovationsfolk, telefonvæsen, elværker og en del andre har (krav på) nøgler.

Porten til St. Kannikestræde er kluntet at lukke og åbne. Det er set, at tyveknighte har puslet lidt med den om dagen og sørget for, at den ikke lukkede helt, så der var frit løb, når Regensen havde fest.

Senest blev en computer stjålet under en fest. Værelsesdøren var ulåst, og tyven er kommet ind gennem et vindue i St. Kannikestræde.

Porten til Krystalgade bruges tre gange om ugen af renovationsfolk, der ikke altid får sat den „i hak“, når de går.

Regensportner Bengt Borghegn har udarbejdet forslag til sikring i form af

elektroniske nøgler til yderporte, og til opgangene i gården – der er forslag om vagt ved de store fester (gæster, der kommer sent, får blot koden, og ingen har ikke styr på, hvem der går med ind eller ud) – og om videoovervågning, men det koster 50.-100.000 kr i de gode kvaliteter.

Computermisbrug og ny vinduer overalt

Der er computerstik på alle værelser. Fristelsen til at hente f.eks. musik ned har været betydelig. En del uautoriserede IP-numre er brugt, og i universitetets system vil et sådant misbrug nedsætte nettets hastighed på alle andre områder, så universitetet har lukket tre af programmerne.

14 værelser er renoveret i årets løb – i en del af tiden havde Regensen en maler til rådighed i den såkaldte puljeordning – og Regensen har fået ny varmtvandsbeholder. Til foråret begynder den store renovering: Der lægges nyt tag på 1. og 2. gang, og samtlige vinduer (til gård og gade) renoveres. Der røres altså ikke ved stilen, men vinduerne får en såkaldt koblet rude indvendigt som isolation.

Eventuel dørlås til generalforsamlingen

Hvis porten i St. Kannikestræde ikke vil lystre tryk på knappen, kan vi efter aftale med Regensportneren trykke 6789 på dørlåsen. Den kode gælder kun den aften.

Håndbogen af 1809

Professor Rasmus Nyerup blev Regensprobst i 1814. Det var en formel sag, for han havde fungeret som provst siden 1787 - og efter 15 års funktion havde han åbenbart set nok til, at han besluttede at lave en håndbog for regentsianerne.

Den udkom på Schultz' forlag med titlen: "Efterretninger om Regentsen" med undertitel:

"En håndbog for regentsianere", som ordet var den gang. De ca 90 sider i 21-5 format er inddelt i seks kapitler. De tre første kan findes i 1998 og 99.

Kapitel 4 begyndte i bladet for 2.000, gengivet i hans skriftsprog, og som det blev trykt:

Sjerde kapitel slut

...rummer en optegnelse over datidens legater. Der var en enkelt trykfejl ved det sidst omtalte legat s. 37. Det skal være Masio-Rostgaardianum.

MÜLLERIANUM

Dette Stipendium grunder sig paa et imellem de berømte Naturkyndige Conferentsraad Otto Friderich Müller og hans Konge ooprettet, og af Kongen den 7 Januar 1785 confirmeret Testamente, hvori findes følgende Post: „Til et Kammer paa Regentsen giver jeg 200 Rd“.

I Universitetsjournalens første Aargang haves S 19 og 94 en kort Underretning om dette Stipendium. Jeg finder i det theolog. Facultets Copiebog for 1777 og følg. Pag. 184, at Fru Müller under 27 October skev til det theologiske Facultet: „Da jeg naturligvis meget ønsker, at det paa en ordentlig og tydelig maade maatte bestemmes, hvorledes med dette

Legat i Fremtiden skal forholdes, saa giver jeg mig den Ære, paa følgende Propositioner tjentligst at udbede mig det theolog. Facultets Tilstaaelse“.

1) At jeg, saa længe jeg lever (ifølge Consistorii Declaration, som formodentlig af det theolog. Facultet dertil haver været committeret) maa være berettiget til at udnævne den eller de paa Regentsen liggende Studentere, som have at nyde dette Stipendium, og at samme, ved at forevise min skriftlige Udnævnelse, til de fastsatte Terminer kunde nyde og hæve Renterne hos OECONOMUS COMMUNITATI.

2) At jeg efter min Død ved Testamente kunde transferere denne Rettighed til en anden.

Eller hvis det theol. Facultet skulde synes, ej at kunne tilstaae denne sidste Post, eftersom det ej i min sal. Mands Testamente udtrykkelig er benævnet, da

3) At Rettigheden at udnævne dette Legati Stipendiarios efter min Død kunde blive hos det theol. Facultet, dog paa de Vilkaar:

- a) At den Student paa Regentsen, der var mig eller min Mand nærmeste beslægtet, skulde være berettiget til alene og fremfor alle andre at nyde dette Stipendium, saa længe han laae paa Regentsen
- b) At hvis Ingen af vor Familie paa Regentsen sulde findes, da maate Renten af Facultetet uddeles til den, som samme dertil fandt værdigst, dog kun paa et Aar ad Gangen, og saa længe til atter nogen af min sal. Mands eller min Familie paa Regentsen indkom, hvilken da forud for Alle skulde være berettiget til at nyde dette Stipendium, saasnart det blev ledigt.

Facultetets Svar herpaa

Det theologiske Facultet igjentager med Fornøjelse den allerede af Consistorio givne Forsikkring (sic), at der fra dets Side aldeles skal bliver forbeholdet Fru Conferentsraadinde Müller for hendes Livstid Rettighed til, iblandt dem som allerede ligge paa Regentsen, at bestemme den eller de, der skulde nyde Renterne af det af sal. Conferentsraaden stiftede Legat. Og da ikke alene Billighed, men ogsaa Nødvendighed synes at fordrø, at denne Rettighed efter Enkefruens dødelige Afgang hjemfalder til det theologiske Facultet, saa skal dette ikke undlade, ved Stipendii Bortgivelse at tage de Studerende paa Regentsen, der ere nærmest beslægtede med sal. Hr. Testa-

tor eller hans Enkefrue, fornemmelig i Betragtning. Kjøbenhavn den 2den Nov. 1785.

NANNESTADIANUM

stiftet af Biskop F. Nannestad, som døde i 1774, og 10 Aar havde været Provst her paa Stiftelsen. Capitalen er 200 Rdlr., hvoraf den aarlige Rente engang om Aaret uddeles til to norske Studentere paa Regentsen, helst de fra Christiania Stift. Ephorus er THEOLOGUS 2DUS. I Fundatsen af 21. Oct. 1744 siger Fundator: „at de af Capitalen aarlig den 11 Jun. indkommende Renter udbetales hvert Aar d. 21. Oct. til de to ALUMNIS COLLEGII REGII som beboe de to Kamre ovenover i den første Inspection, hvor Præpositi før mig, og jeg i min Tid, havde daglige Værelser ud til Gaarden. – Jeg ønskede gjerne, at til denne ringe Hjælp helst maate antages norske Studentere fra Christianiæ Stift“.

STENBUCHANUM

heder egentlig LEGATUM AD PAUPERES STUDIOSES NIDROSIENSES. Det er stiftet af Prof. Theologiæ H. Stenbuch, der døde ugift 1740. Han skriver i sit Testament (om hvis Gyldighed Universitetet maatte udholde en Sa ved Højesteret, som blev vunden).“Jeg skjænker og giver til to dobbelt Kamre paa Regentsen, hvori fire Studiosi ere indlagde, en Capital 1000 Rdlr. i danske Kroner, af hvilke 1000 Rd. aarlig Rente, 50 Rd. i Kroner, skal uddeles til hver af dennem 12 1/3 Rdlr., den halve Deel Dagen før Paaske-

dag, og det øvrige Halve iligemaade Dagen før Michaelis Fest ¹⁾. De personer, som disse Pege nyde, bør have følgende Beskaffenhed. De maa være fødte i Trondhjem By eller Stift, dimitterede fra Trondhjems Skolek – paa det af visse Subjectis kunde Tid efter anden udvælges nogle, som i sin Tid, dygtige og beqvemgjorte til Missionen, matte vorde Missionarii udi Finmarken. Bemeldte Stipendiarii beholde dette Stipendium i 3 Aar efter hinanden og ingenlunde længere. Denne Gave kunde kaldes LEGATUMS AD PAUPERES STUDIOSOS NIDROSIENSES, - Skulde findes Mangel paa Nidrosienses, antages første BERGENSES, dernæst CHRISTIANSANDENSES, siden CHRISTIANIENSES“

VINDINGIANUM

nydes af tvende Studentere, som have til Deling aarlig i 3 Aar 10 Rdlr. 4 Mk. Det bortgives af S.T. Hr. Commandeur Generaladjutant Løvenørn, som Descendent af Fundator Prof P. Vinding, og han har, ligesom Bartholinerne her foran, ogsaa paastaet Rettighed at bortgive Stipendiet til hvilken som helst Student, den Facultetet da var forbunden til at anvise Plads paa Regentsen og Communitetet. Denne Paastand, der blot maatte kunde synes at finde noget Slags Medhold i den forældede Universitetsfundats af 1732 dens 70de Paragraph, kunde det theologiske Facultet ikke lade gjelde, og skrev da følgende:

Erklæring over Hr. Commandeur Løvenørns Paastand, at besætte Pladser paa Regentsen tilligemed at bortgive STIPENDIUM VINDINGIANUM:

I Anledning af Hr. Commandeur Løvenørns Paastand, at have Ret til at uddele det for Regentsianere bestemte STIPENDIUM VINDINGIANUM ogsaa til saadanne Studerende, der ej laae paa Regentsen, og saaledes derved tillige skjænke disse Plads paa denne Stiftelse, samt den dermed forbundne Klosterdaler, har det theologiske Facultet stræbt at indhente Oplysninger om hvorledes Fundatsen for Legatet kunde hjemle en saadan Ret.

Af hof følgende Udskrift af Fundators Gavebrev ²⁾ erfares, at Hr. Commandeurs Paastand ikke er grundet. Fundator har, ifølge dette, alleneste til Lys og Ildebrand for tvende Regentsianere skjænket 24 Rdlr. aarlig. Heraf følger altsaa, at dette Legat ej kan gives til nogen Anden end den, som alt er Regentianer, og at selv Regentsen samt den dermed forbundne Klosterdaler ikke kan ansees som noget Accessorium til bemeldte i sig selv faa lidet betydelige Stipendium; hvoraf desuden vilde følge den Synderlighed, at Fundator, ved at legere en Kapital af 400 Rd. havde erhvervet sine Arvinger Ret til at disponere over et Stipendium, hvis aarlige Beløb kunde afnslaaes til halvandet Hundrede. I Junii 1807.

Udfaldet af Sagen blev, at Directionen for Universitetet og de lærde Skoler gav Facultetet Ret.

1) Michael var ifølge senjødedommens englelære den øverste af de syv ærkeengle. Han blev germanernes yndling, og hans dag, Mikkel's dag var d. 29 september. Hans sidestykke var Skt. Georg. Michael var Israels skytsengel og frelser i yderste nød.

2) Dette her af Facultetet paaberaabte Document vilde det være overflødig at indføre, da det nu findes trykt i Engelstofts Universitetsannaler for 1807 3die Qvartal.

Visebog og cd

Den ny udgave af Regensens Visebog ligger trykt, men endnu utrykt, i sætterens hænder. Redaktørerne regner med, at den er klar til salg ca. 1. februar.

Men i pagt med tiden er der også fremstillet en cd „På Tankens Slot“, hvor mandskoret Cantates Animi på Salæ har indsunget en række af de bedste regenssange. Redaktørerne Mikkel Lotz Felter og Mikkel Vale Nielsen skriver:

„Der er løbet meget vand gennem åen siden sidste år, da et af redaktionens første initiativer var en efterlysning her i bladet af gamle sange. Siden fulgte en efterlysning på Politikens bagside. I alt gav det en stabel på 15 cm regenssange, sjoflinger og foreningskuriositeter fra 2.verdenskig og frem, som dernæst blev suppleret med noder og tekster fundet på Musikhistorisk Museum, Rigsarkivet og Det kongelige Bibliotek.

For også at få helt nye sange med blev der afholdt en konkurrence om den bedste nye regenssang. Dette materiale udgjorde sammen med de gamle udgaver basis for sangudvælgelsen. For første gang er foreningsviserne og Lindekan-taten med. Ny er også en liste over berømte regensianere. For at gøre melodierne bedre kendte, er bogen forsynet med nodetryk“.

Såvel Visebog som cd kommer til at koste ca 150 kr. Medlemmerne kan bestille hos Mikkel Lotz Felter (1x1) på telefon 77 30 93 56

Bestyrelse

På generalforsamlingen i 1997 fik bestyrelsen dette udseende, og dens succes har været så markant, at sammensætningen blev bekræftet af generalsforsamlingen 27. nov. 98, 26. nov. 99 og 24. nov. 2000.

Formand: Hans Jørgen Steenberg, St. Kannikestræde 7, 1169 K
tlf. 33 15 68 00. E-mail: HAS@imagehouse.dk

Kasserer: Henrik Teide, Åmosebakken 3, 2830 Virum

Redaktør: John Idorn, Bukkeballevvej 69, 2960 Rungsted Kyst
tlf 45 76 82 06. E-mail: Idorn@image.dk

Øvrige: Karsten Knudsen, Ordrupdalsvej 12 B, 2920 Charlottenlund
Bodil Stenvang, Slotsvænget 23, 3400 Hillerød
Mette Korsholm, Vardegade 23, 2tv, 2100, Ø
Camilla Sløk, Ericavej 122, 2820 Gentofte

Revisorer: Peter Bøggild, L1.Strandstræde 12, 1254 K
William Hertz, Tibberup Allé 23, 3060 Espergærde

Klokker(e) indbydes til bestyrelsesmøderne.

Vor hjemmeside: www.Regensianersamfundet.dk

For- og bagsidefoto: Regensportner Bengt Borghegn